

Патриотизам после Косова? Можда у некој «Другој» Србији

Пише: Александар Павић

29.03.2007

Зоран Ђирјаковић је сада врло лепо скицирао пут за сва будућа откидања српских територија: понашај се нечовечно и зликовачки, у што већој мери, и све је твоје за узимање. Јер, Србија се претворила у један велики будистички манастир, у којем предводници народа ходају напред са метлама, да не би случајно неко из народа нагазио на неког мрава, мрављу ваш, бактерију или чак и неки доброћудни вирус и вечно се истраумирао, а потом и одговарао пред Тужилаштвом за ратне злочине, које ће постојати док год је Срба, колика год им територија била. Мачва и источна Србија у Првом светском рату, НДХ и Балистичко Косово у Другом, Туђманова Хрватска и Изетбеговићева унитарна Босна 1990-их, и садашње НАТО-вско Косово: све је било на крају делотворно, а толико тога је још остало. Војводина, Рашка, Република Српска, Борски базен, југ централне Србије... толико још полигона за нове нечовечности. И сваки пут ће упалити док, загледани у светлу будућност која нам се нуди на веома дугачком штапу, коначно не ударимо леђима у зид, иза којег већ лежи нека друга држава.

Византија је имала Свету Софију, али и Грчку ватру. Дакле, и то ли је хиљадугодишње православно царство изграђено на злочинима? Јесте - ако се верује изумитељима Инквизиције Средњег века и новог Хашког доба. Али, како рече Марлон Брандо у улози пуковника Курца у Апокалипси данас, осврћући се на лицемерје својих дојучерашњих ратних другова обузетих жаром чистунства у циљу заборавља сопствених злочина: "Како се назива то када те атентатори називају атентатором?" Или, како се назива Мајкл Полт док моралише о измишљеном Рачку по српској државној телевизији док војска његове земље односи милиониту жртву агресије на Ирак?

Ко год се суочавао и са усташким и са балистичким "јунацима" зна да су њихова "недокучивост" и "невероватна упорност" онолико истрајне колико и присуство њихових покровитеља, било у виду нациста, фашиста или натиста, њихова храброст већином у непосредној сразмери са бројем жена, деце, остарелих и немоћних са друге стране. Нека пита оне који су гонили бројчано надмоћне шиптарско-албанске формације под кишом Нато-бомби с ону страну Проклетија, нека пита оних пар хиљада који су ослободили српску Крајину, а које су београдски приврженици мртвих идеологија и погрешних савезништва нису зауздали, да ли се ти ратови "никада не могу добити". И, притом, поређење са Паштунима уопште не стоји, јер они јесу били и остали храбри домороци који се боре против колонијалног завојевача, док ми овде имамо посла са хордама којима су Турци отворили врата ради лакшег овладавања српским етничким и духовним простором, на којем њих једноставно није било пре краја 15-ог века.

А да је Бранковића било, било је: нисмо сви потписали и спроводили забрану повратка Срба на

Космет после Другог светског рата, нисмо сви игнорисали непрестани послератни српски егзодус са тих простора, или му чак помагали прагматичном применом "братства и јединства" у корист сопственог цепа и статуса.

Нисмо, на крају, сви уређивали Други дневник када је пала Западна Славонија 1. маја 1995. године, па ту вест "сачували" до 19. минута, тек пошто су обрађени сви, ама баш сви првوماјски крканлуци у Србији и широм света. Али, нека нам чак и буде по речима Достојевског: "сви смо криви за све". Не заборавимо, ипак, да је Христос исцелио слугу римског капетана зарад вере његовог господара, коме притом није рекао да престане да буде капетан и војник. А да је Јован Крститељ, на питање војника шта треба да чине, рекао: "не злостављајте и не опадајте никога и будите задовољни својом платом". Ето модела српске војске која ће сигурно вратити Косово, у моменту којег ми само будемо изабрали.

Ако хоћемо часно, небеско ратовање, а поклоницима Косовског завета то је једино и прихватљиво, можемо чак и да повучемо народ из енклава на сигурнију територију, дамо му земљу да обрађује и будућу војну обавезу као и свим Крајишницима. Можемо и већ сад да саопштимо Србима у Босни да је поново дошао онај национални моменат који превазилази све привремене, нео-афричке границе на Балкану, и да свако ко већ сад не најави спремност на отцепљење у случају косовске отимачине није достојан српског имена које носи. Можемо то и још понешто - тек као пандан "шиптарском незадовољству" у случају да Косово не добије независност - али не треба, ни по коју цену, да признамо ту истинску творевину вишевековног геноцида - иначе смо и сами саучесници, и то у само-геноциду. Према турским дефтерима, "реалност" крајем 15. века била је да је на простору Косова и Метохије живело преко 95% српског становништва. Ко смо ми да се одричемо будућих, по нас повољнијих реалности?

За крај, питао бих још Чирјаковића чему ми то треба да се "патриотски окренемо", окренувши леђа ономе што је било наше у најинтимнијем смислу, што нам је отето? Којим вредностима? Ако је то покајање, искупљење, ако је то откопавање истинских Сребреница које дан-данас леже испод београдских фудбалских игралишта и паркића, ако је то враћање свега отетог - и пре 60 и пре 6 година - онда је то опет први корак ка повратку на Косово - стварање Косова у свом најближем, личном окружењу, сваког минута, свакога дана. Јер, док ми то радимо, десиће се и напад на Иран, и употреба тактичког нуклеарног оружја у "хуманитарне сврхе", и нагли падови акција на светским берзама, и колапс америчког тржишта некретнина, појавиће се, као печурке после кише, и десетине других Косова, десиће се и неки 12. септембар, вероватно у сличној режији...

Од нас зависи - да ли ћемо бити спремни, шта год се у свету дешавало. Ту, наравно, треба веровати и у визију Владике Николаја садржану у "Небеској литургији", и у речи уснулог монаха Тадеја, да ће "Шиптари заноћити на Косову али неће осванути". Треба веровати да 300 Израелаца може да победи десетине хиљада Мадијанаца ако им Бог каже да могу и како. И то је Косовски завет, у којем ћемо се међусобно препознавати и делати. Ако се не окрећемо томе, онда чему? "Европи", зиданој на богатствима отетим од покорених народа широм света, на телу бивше Југославије распарчаном на мастришком жртвенику?

Пошто се та крв већ осушила а нова, која се још увек пролива на Космету, али и у Африци, лежи

далеко од видокрута овдашњих “реформатора”, то се чак у тим круговима може прогласити и “моралним”, чак и “патриотским”.

Али то је већ стварно нека Друга Србија, с којом Косовски завет нема ништа. И с којом је дијалог о Косову скоро подједнако јалов као и са пет од шест чланица Контакт групе.